

maal, som han har lagt tydelig for Dagen med priselig Nøiagtighed, og det er tillige Forsøget paa at fordrive Ministeriet. Det har han nu forsøgt den ene Gang efter den anden, og det med Udtryk, som ikke lod Noget tilbage at ønske i Tydelighed, og som ganske vist ogsaa maa siges at styrkes i høi Grad ved det ærede Medlems store politiske Erfaring. Han har forsøgt sig ad den Vej; men det er fuldstændig mislykket for ham, i enhver Henseende mislykket, og jeg tror, at det fremdeles vil mislykkes. Det er ganske vist, at det kan være morsomt for det ærede Medlem, naar han ser en Stare med Basuner drage om Jerichos Mure, saa at slutte sig til den med sin lille Trompet; men de ere ikke rystede ned for disse Basunstød, og jeg tror, at det ærede Medlem ganske rolig kan putte sin Trompet i Lommen igjen, han vil vedblivende gjøre Hiaske paa dette Punkt, ligesom han nu har gjort det. Han er derfor lidenskabelig mod os Andre, som ikke have villet deltage deri; det er deraf, jeg forklarer mig hans Stilling og den Omstændighed, at han vender sig imod sine gamle Forbundsfaeller, som have været med til at bringe denne vigtige Sag frem. Det er det Svar, som jeg er nødt til at give det ærede Medlem. Da jeg er af samme politiske Alder som han, saa har jeg som hans Eigemand troet at kunne give ham det, og han maa nu tage det, som han vil.

Formanden (Arabbe): Efter Indholdet af den Betænkning, der foreligger, var det mig forud klart, at der under denne Forhandling ikke ganske kunde undgaaes, hvad der ellers søges at undgaaes, nemlig Fremdragelse af, hvad der foregaar i Udvalgene. Jeg har derfor maattet finde mig i det Uundgaaelige, men beder blot de ærede Medlemmer, da der nu er kommet Udtalelser fra begge Sider, om, saa vidt muligt, at søge at undgaa det i den Del af Forhandlingen, der staar tilbage.

Ordføreren (Tauber): Jeg tror, at den Maade, hvorpaa den sidste ærede Taler har fremdraget Udvalgets Forhandlinger, maa erkjendes at være noget ganske Usædvanligt. Efter Opfordring fra den høitærede Formand skal jeg imidlertid ikke komme ind paa Enkeltheder i saa Henseende, men kun udtale, at den Fremstilling, som det ærede Medlem har givet af Udvalgets Forhandlinger, er i høieste Grad farvet. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem, da han har havt saa vanskeligt ved at finde et Standpunkt, hvad han nylig fremstillede for os, søger at give et andet æret Medlem Skyl-

den for, at han ikke har kunnet finde sit Standpunkt; men jeg tror, at det maa overlades de enkelte Medlemmer selv at finde deres Standpunkt, og Andre kunne ikke gjøres ansvarlige for, hvorvidt man selv finder sit Standpunkt. I Anledning af, hvad det ærede Medlem yttrede, finder jeg iøvrigt Anledning til at udtale, at jeg ikke anser det for nogen Pligt, der paahviler Formanden i Udvalget, at holde eventuelle Underudvalg til at fremme deres Forhandlinger og i det Hele taget at paaase Noget i saa Henseende, selv om Udvalget har yttret Ønske derom. Som Formand for Udvalget kan man ikke være forpligtet til at efterkomme et saadant Paalæg; forøvrigt har jeg ikke modtaget noget Paalæg, Underudvalgene have modtaget det, og det vil være deres Sag at afgjøre, hvad der udtræves i saa Henseende til at opfylde de Paalæg, der ere givne dem.

C. Sage: Jeg skal ikke give det ærede Medlem for Frederiksberg (Schou) noget ubførligt Svar. Dertil har jeg ingen Tilbøielighed. Det ærede Medlem indlod sig paa et af disse Angreb: af en meget personlig Karakter, som hverken tjene til selve Sagens Fremme eller til at befordre det venstfælige Forhold, som jeg ikke mindst sætter Pris paa at staa i overfor det ærede Medlem. Jeg skal kun gjøre ham opmærksom paa, at, naar han tror, at jeg har talt med stærk Harm eller Lidenskab, da er dette laugt fra Tilfældet. Hvis det imidlertid havde været Tilfældet, maa jeg sige ham, at det er en Misforstaaelse, naar han tror at kunne forklare det, at en Mand bliver vred, derved, at han har en Følelse af egen Uret, eller som det ærede Medlem udtrykte sig, at han mente, at jeg havde Følelsen af at være „Renegat“ i denne Sag, og at jeg derfor gjorde mig vred. Der gives ogsaa en anden Grund til Brede — og for Mennefshehedens Vres Skyld maa man jo haabe,

Rettelser.

- Sp. 2747 L. 10 f. o.: „At der er“, læs: „At der nu er“.
 — 2747 L. 30 f. o.: „Regjeringerne“, læs: „Mægterne“.
 — 2753 L. 26 f. o.: „Personer“, læs: „Mandspersoner“.
 — 2754 L. 26 f. n.: „21“, læs: „31“.